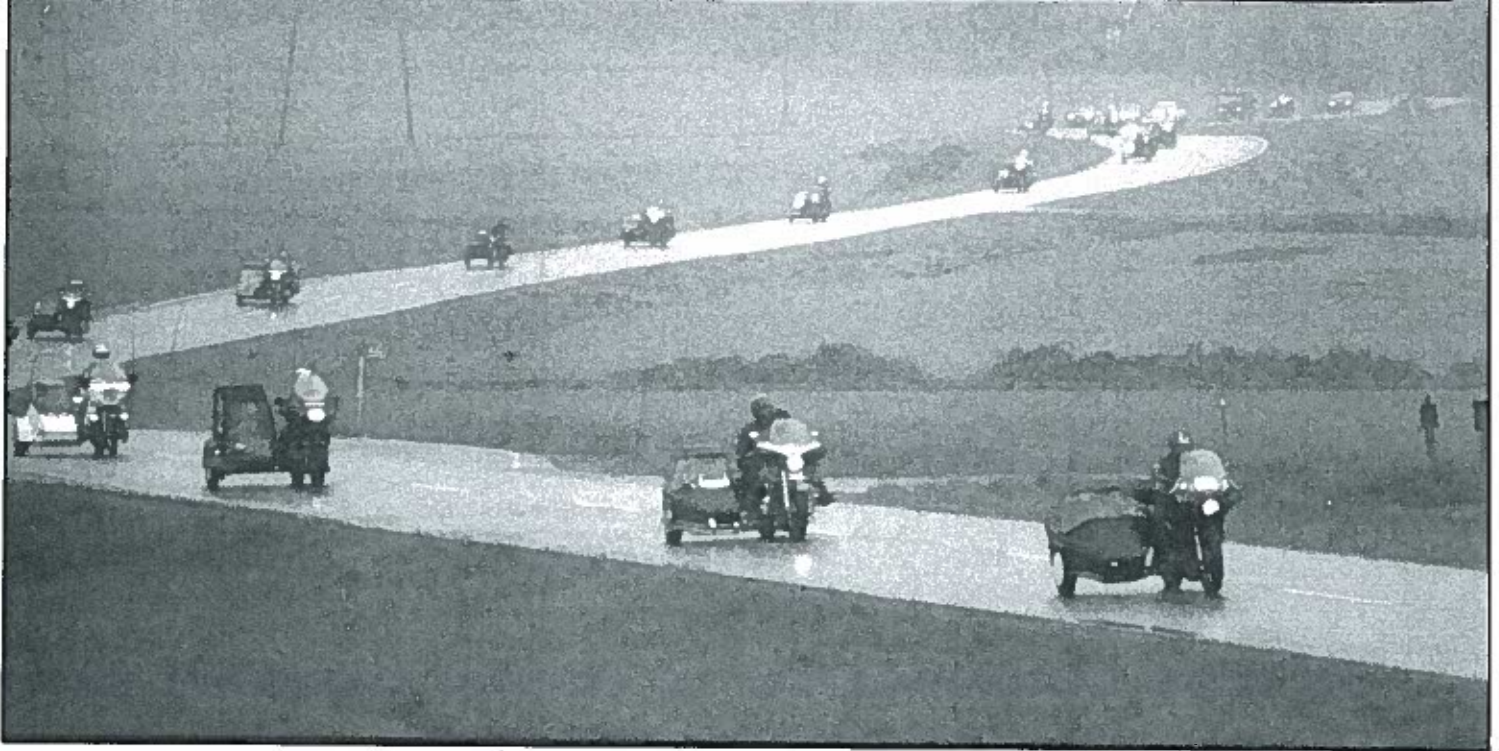

SATOI TAI PAISTOI - JUMBO EI PETÄ !

Jumbon ajoreitti kierteli tänä vuonna espoolaisessa kulttuurimaisemassa.

JUMBO RUN 1989:

Teksti ja kuvat: Erkki Mäki

Kokoontumisajon onnistuminen on yleensä pienestä kiinni. Sää voi olla huono, sataa tai on kylmä, jopa molempia. Lähtö sovitulle ajelulle myöhästyy. Sadepuvun pukemista viivytellään, pukua on vaikea saada ylle, kun nahka on kosteaa. Seuraa ärräpäitä, kaatumisia, mieliala laskee ja päivä on pilalla, koko kokoontuminen on pilalla.

Jumbossa näitä ongelmia ei ole. Tämän todisti ensimmäinen sadesäällä pidetty Jumbo Run. Mieliala kestää mitä vain - ainakin siitä lähtien kun lapset saapuvat paikalle.

Jumbo Run on englantilainen idea vuodelta 1960. Sen tarkoitus on antaa jotakin - iloa ja onnea - kehitysvammaisille lapsille. Tähän pyritään tarjoamalla lapsille mahdollisuus olla sivuvaunun kyydissä. Tavoitteena on myös tutustua näihin lapsiin ja heidän elämäänsä. Englannissa Jumbo on yhä voimissaan ja kokoontumisajo on levinnyt vähitellen ympäri Eurooppaa.

Suomessa tänä keväänä järjestetty Jumbo oli neljäs laatuaan. Suomeen Jumbon toi ahvenanmaalainen Ove Westerlund, joka nykyään tunnetaan myös taitavana slicksinpolttajana moottoripyörien kiihdytyskilpailuissa.

Lauantaiaamu 27.5.1989. Sadetta, harmautta, sadetta. lapset saapuivat hieman ennen kello kymmentä bussilla Oitaan leirintäalueelle, jossa kokoontumisajo järjestettiin. Sade oli niin rankkaa, että lapset joutuivat odottamaan autossa sään selkenemistä. Eräs Jumbon perusideoista eli se,

että lapset saavat rauhassa tutustua pyöriin ja niiden kuljettajiin, näytti mahdottomalta toteuttaa käytännössä.

Lopulta sade heikkeni sen verran, että tutustuminen saatiin käyntiin. Sitä ennen oli Roope Malmström Radio Lohen, Vantaan paikallisradion suorassa puhelinhaastattelussa tiukan paikan edessä; haastattelija penäsi, että miten moottoripyörällä pysyy kuivana sateessa...

Sivuvaunuyhdistelmät saatiin vähitellen lähtökuntoon ja tien päälle päästiin puoli kahden toista maissa.

Ajelu sujui moitteetta ja sadekin lakkasi. Välietappina oli Kemira, jossa käytiin ruokailemassa. Kemiralta ajettiin vielä 30 kilometrin lenkki Espoon Rinnekotiin, josta ajelutettavat lapset olivat peräisin. Rinnekotiin tultaessa oli sää muuttanut tyyppilliseksi Jumbosääksi: aurinko paistoi täydeltä terältä.

Rinnekodissa tutustuttiin lasten elinympäristöön, työpajoihin ja harrastustiloihin. Lopuksi nautittiin kahvit ja seurattiin lasten musiikkiesitystä. Tunnelma oli jumbomaisen harras ja miellyttävä - vavahduttava on ehkä oikea sana. Jumbon tunnelma ei petä koskaan. Sellaisen, joka ei ole ollut mukana tapahtumassa, on vaikea ymmärtää tunnelman laatua.

Mitä Jumbo sitten lapsille tarjoaa. Mukana olleiden hoitajien mukaan lapset olivat innoissaan päästessään ajelemaan. Ikävää oli se, että tulijoita olisi ollut paljon enemmän kuin kyytejä oli tarjolla.

Ylihoitaja Kaisu-Liisa Koskisen mukaan oli hyvä asia, että sivuvaunumotoristit olivat koko perheen voimalla liikkeellä - perheet seurasivat bussilla perässä. Näin omat lapsemme saivat luontevan kosketuksen toisenlaisiin lapsiin.

Jumbon kosketuksen.